

Γ' ΛΥΚΕΙΟ ΤΑΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 'Η απόφασίς μου αυτή την ευχαρίστησε: συνεννοήσαμε τότε να φύγω με μερικούς παρόδες για τή Ναρβόνη και κεί να επιβιβασθώ σέ κανένα πλοίο. 'Από τό μοναστήρι ως τή Ναρβόνη θά πήγαινα ντυμένος εκκλησιαστικά με τ' αμμάτι τής ήγουμένης.

'Εκτός αυτ' ου, ο κόσμος όλος με νόμιζε πεθαμένον και δεν θά με γνώριζαν εύκολα.

'Η ήγουμένη μου διέθεσε για τό ταξίδι μου όλες τας οικονομίας της.— Δέν τας έδεχθηκα όμως, γιατί όταν πήγαινα είχα επάνω μου διακόσια λουδοβίκια, δαχτυλίδια και καρφίτσες χρυσές, άξιας μεγάλης.

Σύ ήσουν πλουσία. Ποιά λοιπόν ή ανάγκη να είμαι κι' εγώ πλούσιος; 'Ανεχώρησα λοιπόν στας άρχες του 'Ιανουαρίου, αφού ευχαρίστησα την ήγουμένη για την φιλοξενία της.

Την πρώτη ημέρα άναπαυθήκαμε στο Βιλλεπρίντον, την δευτέραν στο Βαρβέζι και την τρίτη στη Ναρβόνη.

Την άλλη μέρα συμφώνησα με μερικούς ναύταις να με φέρουν στη Μασσαλία. Πράγματι έτσι και έγινε. Για να μη αναγνωριστώ όμως, περιβλήθημ σολήν άξιωματικό των σωματοφυλάκων του καρδινάλιου.

'Από μακριά έβλεπα πλέον τό πρόσωπ σου και έστέναζα. 'Εκεί μ' έπεριμένεσ ή εκεί θά ζητούσα πληροφορίες για σένα.

Δέν μπόρεσα τέλος να ζητηθώ και αποβιβάσθηκα μισή λευγα πού της Βαλεντίας.

'Η ελπίς ότι γρήγορα θά σε έβλεπα μου έδινε δυνάμεις. 'Εβλεπα τόν έξώστην από τόν όποιον μου είπες όταν έφευγα τό ύγιαινε. 'Ηταν κλειστός καθώς και τά καγκέλωτά παράθυρα.

'Εξωρα είδα ν' ανοίγη ή πόλη του πρόγου σας και να ξεέχεται αυτής μια συνοδεία βαθύχουσα άργά άργά προς την πόλιν.

'Επροχώρησα κατάκοπος και έστηρίχθηκα σ' ένα δένδρο. Περγυός μου τής στιγμή αυτή ένας ύπηρέτης από τόν όποιον ζήτησα πληροφορίας.

— Φίλε μου, ή δεσποσύνη 'Ισαβέλλα δέ Αωτρέν δεν μένει πειά στον πρόγον αυτών;

— Ναί, άξιωματικέ μου, μένει εδω. Μετά ήμίσειαν όμως ώραν θά την δομαύξουμε κυρία άντικόμησαν δέ Ποντς.

— Γιατί;

— Γιατί θά γίνη σύζυγος του κυρίου μου άντικόμητος δέ Ποντς.

Αισθάνθηκα ότι όχρίασα ξαφνικά κι' έξυψα τό μέτωπό μου με τό παντρί μου.

— 'Η συνοδεία που έβγαινε από δω πού πη αίνει; ξαναόρεση τόν ύπηρέτη.

— Τώρα θά είνε στην εκκλησία, μου είπε.

— 'Ω! είνε αδύνατον! φώναξα.

— Αδύνατον; είπεν ο ύπηρέτης. 'Αν θέλετε να βεβαιωθήτε με τά μάτια σας ακολουθήστε την συνοδο μωτερή οδω και θά φθάσετε συγχρόνως με αυτούς στην εκκλησία.

Δέν έγορεύαθη να μου τό επαναλάβη. Καμία αίτια δέν ύπηρχε να μου πη ψέμα.

Γνωρίζοντας 'καλά καλά την Βαλεντίαν, έγραφα γρήγορα τή γέφυρα και πήγα στην πόλη, όπου ήχονα τούς κωδωνας τών εκκλησιών να χτυπάν χαρμόσυνα. 'Η πλατεία της Μητροπόλεως ήταν γεμάνη από κόσμον.

Μέ όλο αυτό δεν μπορούσα να πιστέψω πως ήγαινες να τελέσης τούς γάμους σου. Δεν είχα την τόλη να ρωτήσω κανένα. Χάρις δέ εις την στολήν των σωματοφυλάκων που είχα φορέσει, έφθασα στη πρώτη σειρά του πρό του ναού λαού.

... 'Αλλοίμονο! 'Περιγράφω τά περιστατικά αυτά, με τά δάκρυα στα μάτια!...

Είχα νομίσει τότε πως σε ύπάνδρευναν. 'Ηπατήθημ, ήταν λάθος...

Συνώμην, συγώμην, 'Ισαβέλλα, δεν με έπρόδωσες, τώρα τό γνωρίζω, συνέβη κάτι που μ' έξηπάτησε... Δεν είχα όμως δίκαιον;

'Όταν είδα έσένα την ίδια να προχωρής προς την εκκλησίαν, τό φως μου σκοτεινιάσε, όπως σκοτεινιάσε όταν έπληγώθηκα στη μάχη.

Τό χτύπημα αυτό ήταν πειό βαρύ. Τό πρώτο, τής μάχης, τό αισθάνθηκα στη πλευρά, τό δεύτερο στη καρδιά.

'Ήσουν όχρσ, θυμούμαι, εβράδιζες με βήμα σταθρό και μου έφάνης πως έτρεχες προς την εκκλησία.

'Εσκέπασα τότε τά μάτια μου και άγονιζόμενος να συγκρατηθώ, ψιθύριζα άσυμφορητες λέξεις:

— Θεέ μου! Θεέ μου! δεν είνε αυτή, μορμούριζα, Θεέ μου, τά μάτια μου και αι αισθήσεις μου μ' εγκατέλειψαν, με γελούν! Αυτή να μ' άπατήσ; Αυτή... 'Αδύνατον, Θεέ μου!...

'Όταν πέρασες δέκα βήματα μακριά μου, έμεινα άφωνος. 'Ηπίαζα ότι δεν θά προχωρούσες περισσότερο, ότι θά φώναζες ότι σε παραβιάζουν, ότι θά έξομολογείσο τόν έρωτά σου μπροστά σε όλους. Τότε έγώ θά έκινά δόνανα τή ζωή μου για να τούς πω ότι σε αγαπώ, ότι με αγαπάς, ότι είμαι ο κόμης δέ Μορέ, ο όποιος έχει πεθάνει για όλο τό κόσμο και μόνο για την μνηστή του 'Ισαβέλλα ύπόκειται σ' αυτών και στον άλλο κόσμο. 'Αφήστε με να περάσω μαζί της! Θά φώναζα.

Και θά σε άρπαζα μπρός σ' όλους, γιατί αισθανόμουνά δύναμη γίναντος.

'Αλλά σύ 'Ισαβέλλα; 'Εμνεσ άφωνος και μπηγες στην εκκλησία!...

Θά ξεφωνίζα σά τρελλός μέσα στο κόσμο, αν δεν φρόντιζα ν' απομνησθώ απ' εκεί άμέσως. 'Ετσι δεν έμαθα τά επακολουθήσαντ.

'Εφθασα στον ποταμό και έρριχτηκα στους ναυτές μου τραβώντας τά μαλλιά μου και φωνάζοντας:— 'Ισαβέλλα! 'Ισαβέλλα μου!...

Μέ άφησαν μία στιγμή στην άελειψία μου. 'Επειτα με ρώτησαν πού θά πηγαίναμε.

Τους έδειξα την φοράν του ποταμού Ροδανού και εγράβηξαν τή βάρκα.

Τι να σου πω περισσότερο;

'Εξησα βέβαια τέσσαρα χρόνια και σήμερα με βρ' σεις ζωντανόν και αγαπώντά σε. 'Επεριμένα τόν χρόνον πού είχα όρίσει για την καθιέρωσή μου. Τόν χρόνον αυτών ου τόν λιγοστεύεις και σ' ευχαριστώ. 'Αφού πειά γνωρίζω ότι δεν μ' έπρόδωσες, αφού ξερω ότι πάντα με αγαπάς, ή εκτέλεσις τής αποφάσεως μου μου είνε εύκολοτέρα και θ' άφιερωθ' στο Θεό πειά ήσυχος τώρα.

Προσέχου υπέρ του αδελφού σου! Κι' ο αδελφός σου θά προσεύχεται για σένα!...

Τρίτη ώρα Μ. Μ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΙΚΟΣΤΗ

'Εκείνη προς εκείνον Πέμπτη ώρα τής ίδιας ημέρας

Τι μοι λέγεις; Δεν σε καταλαβαίνω, με βρήκες, είσαι βέβαιος ότι δεν σε έπρόδωσα, είσαι βέβαιος πως σ' αγαπώ και μου λέγεις ότι είνε εύκολοτέρα ή καθιέρωσίς σου.

Θεέ μου! 'Εχεις ακόμη και τώρα την παρόξενη αυτή ιδέα ν' άπονηθής τόν κόσμο; 'Αλλ' άκούσε με. 'Ο Θεός δεν είνε άδικος. 'Όταν άφιερώθηκα έγώ στο Θεό, είχα την πεποίθησι ότι είχες πεθάνει. 'Αλλά σύ ζούσες και ο Θεός δεν μπορεί να δεχθ' μιάν ύπόσχεσι που έδόθηκε από άελειψία. Είμαι λοιπόν έλευθέρη.

Μιά φωνή μου έλεγε πάντα να ή υνάξω, γιατί ζής; και είσαι πλησίον μου. Ναί, τώρα έννοώ, γιατί είχα πάντοτε άλλους ελπίδες, άνεργητες και έπίμονες.

Πόσο περήφανη θά ήμουν έν τούτοις, αν σε εύρισμα τότε μετά τή μάχη! Θά γνώσουν δικός μου άμέσως, χωρίς χρονοτριβίς, πως όλα τά έμπόδια.

'Αλλά πόσο είμαι τρελή! 'Ετσι θά σε έπρόδιδα και θά κατεστρέφον, όλος ο στρατός της δούξ.

Καλύτερα λοιπόν πού σ' έκρυψαν απ' όλους στο μοναστήρι και σ' ένοσήλεψαν. 'Αλλά τώρα; Είνε λογικόν, αφού ζής, να ύποφέρω, να είμαι δυστυχισμένη, ν' άποθάνω;

'Αλλά γιατί; Γιατί; Σύ δεν καθιερώθηκες ά κόμη, έγώ δέ έξ άλλου έλεύθηκα τής ύποσχέσεως μου.

'Ας φύγουμε λοιπόν, άς πάμε στην 'Ιταλία, στην

'Ισπανία, στην άκρη του κόσμου. Είμαι ακόμη πλουσία. 'Αλλά έφ' όσον σύ μ' αγαπάς και σ' αγαπώ, τί χρειάζεται ο πλούτος;

'Ας φύγουμε.

'Ω! άπάντησέ μου, πές μου πού είσαι, πού μπορείς να σε ζητήσω.

('Ακολουθεί)

